

have lagt Mærke til det Fugleliv, der rører sig paa Søerne og rundt omkring i vore Parkanlæg om Vinteren, Ænderne o. s. v. I Skoven glæder vi os over Sturvildtet, og de, der kommer paa Landet, har udover det rent jægermæssige megen Fornøjelse af at se, hvordan Agerhøns, Harer o. s. v. pynter i Landskabet. Derfor har Jagtlovgivningen Betydning for langt flere end de egentlige Jægere. Jeg tror, som sagt, at Opgaven er løst paa en forsvarlig Maade, og at Lovforslaget rammer det, som Forholdene nu for Øjeblikket kræver.

Den højtærede Lændbrugsminister har gennemgaaet Lovforslaget og gjort opmærksom paa de Punkter, hvor det afviger fra den nugældende Lovgivning. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Kun skal jeg tillade mig at sige, at jeg ikke har, jeg kan godt sige selvfølgelig ikke har den samme Opfattelse som den ærede foregaaende Taler med Hensyn til Ejendomsretten til Vildtet og Jagtretten i Forhold til Ejendommen. Det skinnede igennem, at den ærede Taler havde den Opfattelse, som en Del af vore Forfædre her i Landet har haft, da Landet var dækket af store Skove, at det var en god og kristelig Handling at gaa ud og skyde sig et Dyr. Der staar jo ogsaa megen Romantik derom. Vi ved, at i Blichers Noveller skildres Krybskytten i Virkeligheden som en uhyre brav Mand, og jeg forstod, at den ærede foregaaende Taler havde Sympatier i samme Retning. Nu er Forholdene imidlertid væsentlig anderledes. Vi har jo for Øjeblikket et Arbejde for, som gaar i en Retning, jeg ved den ærede foregaaende Taler sætter højt, nemlig i den Retning at man søger at fordele Landets Agerjord til saa mange smaa selvstændige Brug som muligt. Ogsaa jeg mener, at det er en meget god og priselig Retning at bevæge sig i. Men dette Arbejde forringer samtidig Kaarene for Vildtet i overvættens høj Grad. Hvis vi da tænker paa at bevare noget af det, som kan glæde os alle, er det derfor nødvendigt at træffe virkelig indgribende Foranstaltninger for at søge at værne om, hvad der endnu er tilbage. Vi maa huske paa, hvor vanskelige Vilkaarene nu vil blive. Tidligere var det saadan, at de samlede store Jorddistrikter var naturlige Fredningssteder for Vildtet, hvor det dog ikke blev jaget i den Grad. Naar nu hvert af disse Distrikter udstykkes i mange, 10 til 20, Brug, vil hver især af Brugerne søge at faa fat i det Vildt, der muligvis kommer ind paa hans

Mark, saa at Kaarene for Vildtets Trivsel vil blive saare ringe.

Det er i denne Sammenhæng, man skal se den Foranstaltning, som er en af de største Forandringer, dette Lovforslag medfører, nemlig Indførelsen af et Jagttegn. Jagttegnet har først og fremmest Henblik paa Dyrenes Fredning, men samtidig virker det jo ogsaa som en Afgift, man betaler for at faa holdt lidt Justits paa sin Ejendom. Vi ved godt, at efter Jagtlovsforslaget tilkommer Jagten ligesom under den nuværende Ordning den, der ejer Grunden, men vi kender ogsaa alle Forholdene ude paa Landet og forstaar, hvor vanskeligt det kan være at faa Lovens Regler respekteret; for en Mand vil dog ikke lige straks gøre Anskrig, fordi hans Nabos Søn eller Svigersøn gaar ind paa hans Mark. Naar nu alle skal have Jagttegn for at kunne gaa paa Jagt, bliver der noget mere Justits, og Opretholdelsen af denne Justits paahviler i nogen Grad Sognefogderne, som skal oppebære et Honorar derfor. Det er ikke Staten, der faar nogen Indtægt ved Betalingen for disse Jagttegn, men det er Sognefogderne, der jo i de allerfleste Tilfælde vil faa en Slags Opsyn med Lovens Overholdelse, og som skal kunne affordre dem, der driver Jagt, Fremvisning af det paabudte Jagttegn. Jeg kan ikke heri se nogen Reminiscens fra det gamle Godsejersystem. Tværtimod, herefter maa jo ogsaa Godsejeren finde sig i at løse Jagttegn. Det bliver ganske ens for alle. Godsejeren har ikke mere den Ret, som han tidligere mentes at have i for høj Grad, saa jeg kan ikke indse, at der her bliver nogen som helst Fortrinsstilling; alle bliver lige i saa Henseende.

Der er ganske enkelte Bestemmelser, jeg kunde have ønsket anderledes. Det er et Spørgsmaal, om ikke den Minimumsalder, der her fastsættes for Adgangen til at udøve Jagt, er for lav. Det er ikke sikkert, at 15 Aars Alderen giver Garanti for, at vedkommende forstaar at omgaas Skydevaaben, saaledes at der ikke opstaar alt for stor Fare for andre Mennesker eller for tamme Dyr. Der findes i det Udkast, som har været det udmærkede Grundlag for nærværende Lovforslag, og som er udarbejdet af de allerede nævnte Foreninger, et Forslag om Indførelse af en Jagtprøve. Jeg tror nu af mange Grunde, at det er heldigt, at dette Forslag ikke er blevet fastholdt; jeg tror, det havde været ret upraktisk uden at yde nogen virkelig Garanti. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Partiet Venstre i, at det havde været øns-